

for de lavere lønnede Tjenestemænds Vedkommende, havde fire Lønningssatser, og at disse Lønningssatser rettede sig efter Indbyggertallene paa de paagældende Steder. Jeg paaviste allerede i Fjor under Lønningssatserens Behandling, at denne Ordning, hvis man ikke fortolkede den meget human, altsaa saaledes, at man skaffede dem ind under saa høj en Sats som muligt, vilde kunne komme til at virke meget uretfærdigt. Jeg fik for saa vidt et velvilligt Svar, som det i nogen Grad beroligede mig. Det gav mig god Grund til at tro, at alle Portørerne ved Stationerne og alle Postbudene ved Posthusene ude i den Kreds, jeg repræsenterer, som er en af de dyreste her i Landet at leve i, vilde komme saa højt op i Lønningssats, som det overhovedet var muligt. Det har imidlertid vist sig, at det er ikke lykkedes. Den højtærede Trafikminister sagde, at det var egentlig ikke Trafikministeriet, der bar Ansvaret derfor. Der var til Finansministeriet gjort Indstillinger baade fra Trafikministeriet og Indenrigsministeriet og andre Ministerier, som skulde føre Lønningssatserne ud i Livet, og det var egentlig Finansministeriet, der skulde træffe den endelige Afgørelse. Der er jo ikke saa ringe Forskel paa Lønningssatserne. Mellem c og d er der en Forskel i aarlig Indtægt af 90 Kr., mellem sats b og c er Forskellen 60 Kr. og mellem d og b altsaa 150 Kr. Lyngby kommer utvivlsomt og er ogsaa efter Loven kommen i Lønningssats b. Der begynder Tjenestemændene altsaa med 1,200 Kr., hvorimod de i Holte, hvor de, saa vidt jeg ved, er nede i Lønningssats d, faa 150 Kr. mindre. Der er ikke Spor af Forskel paa, hvad det koster at leve paa de to Steder. Jeg indrømmer, at det var vanskeligt at finde bestemte Regler for, hvorledes man skulde stille sig i de forskellige Tilfælde, og det er ogsaa troligt, at de Regler, man her har fundet, i og for sig kunde virke ganske godt, naar man blot havde fortolket dem saa human, man kunde. Men det, synes jeg, man ikke har gjort. Jeg vil meget indtrængende anmode de paagældende Ministre om at fortolke Lønningssatserne saaledes, at denne Forskel i Lønningssatserne paa to Steder, hvor Forholdene i Virkeligheden er saae ns, som de ere derude, ikke fremkommer.

Inden vi fik Lønningssatserne af 1903, udbetaltes der samtlige Tjenestemænd og Funktionærer paa Kystbanen og Nordbanen til henholdsvis Rungsted og Holte et Opholdstillæg paa 90 Kr., altsaa et Opholdstillæg, der er lige saa stort som det, der

udbetales i de største af vore Købstæder. Herved har man fra Statsbanernes Side erkendt, at denne Egn hørte til de dyreste at leve i her i Landet, at der i denne Egn er lige saa dyrt at leve som i de største af vore Købstæder under Lønningssats b. Jeg skal blot nævne som et ejendommeligt Eksempel paa, hvilke Resultater det nuværende System kan føre til, at ude i Hellerup ere alle Tjenestemænd, som ere ansatte ved Jernbanen, under Lønningssats a., hvorimod Tjenestemændene, som ere ansatte ved Posthuset derude, altsaa Postbudene, ere under Lønningssats b. Det kommer af, at Hellerup Jernbanestation ligger lige paa Grænsen, men i København, medens Posthuset derude ligger lige paa Grænsen, men i Gentofte Kommune. Det, at man kommer til den Slags ejendommelige Forhold, viser, at mange Gange er Skønnet fuldt saa retfærdigt som bestemte Regler. Jeg vil, som sagt, endnu en Gang meget anmode om, at de paagældende Ministre ville gøre, hvad de formaa, for at de Uretfærdigheder, som nu bestaa, saa vidt muligt kunne ændres, og jeg tror, at med god Villie vil det være muligt at faa dem ændrede.

Til Slut skal jeg takke den højtærede Landbrugsminister for det velvillige Svar, han gav paa min Forespørgsel om, hvorledes han stillede sig til Spørgsmaalet om at hjælpe de Fiskere, der hvert Efteraar samles i Store Bælt for at fiske Sild, med at faa den højeste Pris, det er muligt at skaffe dem nede i Tyskland. Jeg fremsatte den Tanke, at det kunde ske ved, at de fik en Mand til at vejlede dem med Hensyn til Priserne, en Mand, som havde Ophold i Kiel. Jeg takker den højtærede Landbrugsminister for det velvillige Svar, han gav mig, og jeg er overbevist om, at Fiskerne nok ville følge den Anvisning, han gav, at komme med Andragender.

Kierkegaard: Jeg har tidligere haft Lejlighed til her i Tinget at omtale den langsomme Kørsel, der foregaar paa Statsbanenovre i Thy, en Kørsel, som jeg før har tilladt mig at betegne med Udtrykket: at snegle sig frem. Og skønt det staar klart for mig, hvor lidet taknemmeligt det Hverv er at være Talsmand for mine Landsmænd derovre i denne Sag, fordi de høje Jernbaneembedsmænd synes at vende det døde Øre til, hver Gang der er Tale om Forandringer ved Thy-Banen, skal jeg alligevel i denne Aftentime tillade mig at ringe lidt for de døde Øren, idet jeg følger til, at en saadan Ringning abso-